

Bộ 1 – Máu và Lệ của Lăng Tử

1

Sơn thành.

Tiểu thành này ở vùng núi xa xôi, núi non ngàn dặm xa xôi.

Lý Hoại lại về đến tòa thành này.

Phong sa hoàng thổ ở đây và người ở đây, hẳn đều quen thuộc đã lâu.

Bởi vì hẳn trưởng thành ở đây, hẳn là lăng tử, hẳn không có cội, thời niên thiếu của hẳn cũng chỉ bất quá là một chuỗi ác mộng, nhưng cái khó quên nhất trong ác mộng của hẳn vẫn là địa phương này.

Tiệm bán bánh bao tịnh không nhất định chỉ bán bánh bao, Lúc lão Trương bị người ta kêu là lão Trương, cũng tịnh chưa già.

Nhưng hiện tại lão đã già.

Mỗi ngày lão đều giương đôi mắt già nua mù mờ của lão nhìn cát bụi vùn vù, luôn luôn làm như lúc nào kỳ tích cũng có thể xuất hiện trên con đường trước mặt.

Lão vĩnh viễn cũng nghĩ không ra kỳ tích quả thật xuất hiện hôm nay.

Lão nhìn thấy một thiếu niên phong trần rách rưới, khoác trên người bộ quần áo bụi bặm, uể oải bước đến lò bánh bao trước cửa tiểu điểm.

Nồi bánh bao bốc khói nóng腾腾, tủa tủa mờ mịt giống như đôi mắt già nua của lão Trương.

Lão chỉ có thể nhìn thấy thiếu niên đó là một thiếu niên rất anh tuấn, có một đôi mắt tinh nhuệ, có một bộ dạng rất đặc biệt. Lão Trương đó giờ chưa bao giờ thấy bộ dạng như vậy, lão dám nói thiếu niên đó nhất định chưa từng đến đây.

“Khách quan”, lão Trương hỏi: “Hiện tại lò của tiểu điểm còn chưa mở, nhưng rau nấm thịt thà để làm nhân bánh bao đều đã chuẩn bị sẵn, khách quan muốn ăn cái gì ?

- Ta muốn ăn lão.

Thiếu niên đó dùng giọng điệu rất ôn hòa nói lên một câu trả lời lão. Câu nói đó lại quả thật làm cho lão Trương thất kinh.

“Người muốn ăn ta ?” Lão Trương hoảng sợ, “Người sao lại muốn ăn ta ? Ta có ngon lành gì đâu chứ ?”

“Lão đương nhiên ngon”. Thiếu niên đó nói: “Nếu quả ta không ăn lão, ta làm sao

có thể sống đến bây giờ ?”

Lão Trương thất kinh nhìn hấn, đột nhiên cười, cười lớn, cười há miệng tròn mắt.

“Thì ra là ngươi, tên khốn Tiểu Hoại ngươi”, lão Trương cười đến nỗi những nếp nhăn trên mặt đã hằn sâu gần như tét ra, “Ngươi lúc trước ngày nào cũng ăn ta, ăn ta bao nhiêu năm, rồi bao nhiêu năm không gặp mặt, ngươi còn muốn đến ăn ta nữa ?

- Ta không ăn lão thì ăn ai ?

Con người thiếu niên đó quả thật thẳng thắn, không những lời nói thẳng thắn, chuyện làm cũng thẳng thắn.

Hấn không ngờ thẳng thắn mở cái lồng đậy trên nồi, lấy ra hết toàn bộ bánh bao trong nồi, còn thẳng thắn ăn hết không thừa một chút.

- Ngươi ăn thật ?

- Ta đương nhiên ăn thật.

Lão Trương lại cười:

- Ngươi còn nhớ ngày sinh nhật mười một tuổi, ngươi đã ăn lén hết bao nhiêu cái bánh bao của ta không ? Nghĩ không ra hôm nay ngươi ăn còn nhiều hơn so với bữa đó.

- Ta có luyện tập mà.

Nụ cười của thiếu niên đó xem chừng biến thành có điểm thương cảm:

- Một người nhịn đói cả sáu tháng trời, chuyện khác luyện không xong, chuyện này nhất định có thể luyện được.

“Ngươi cứ ăn !” lão Trương cố ý thở dài, “Ngươi ăn cho đã, ta đã quen bị ngươi ăn rồi”.

- Lão đương nhiên cũng quen không lấy tiền của ta.

“Ngươi có thói quen không trả tiền, ta đương nhiên cũng chỉ còn cách tập thói quen không thu tiền”. Lão Trương cười khổ: “Nếu không ta cũng thu không được”.

Nhưng lúc lão Trương đang nói câu đó, bộ dạng lại xem chừng không ăn ý với câu nói thói quen của lão.

Bởi vì lão đột nhiên thấy chuyện rất ít khi thấy.

Trên con đường cát bụi mù mịt, đột nhiên có bốn hài tử cổ tròn vo, mắt tròn vo, mặt tròn vo, trên thân người tròn vo khoác hồng bào dài thướt, trên cổ đeo kim hoàn lấp lánh ánh vàng, trên cổ tay đeo một đôi vòng ngọc lóe chớp sáng ngời, trên tai cũng xỏ một đôi kim hoàn, đôi bàn tay nhỏ nhắn tròn vo trắng trẻo, bưng trước mặt một cái mâm tròn, trên mâm chất đồng vô số đồng tiền vàng tròn tròn, khuôn mặt tươi cười tròn tròn, má lúm đồng tiền tròn tròn, bốn gã từ bốn phía tiến vào tiệm bánh bao.

Lão Trương ngậy ngốc.

Lão chưa bao giờ thấy qua dạng người như vậy xuất hiện ở đây.

Nhưng bốn tiểu hài tử tròn tròn đó lại không những đi vào tiệm của lão, còn bưng bốn cái mâm tròn tròn đặt trước mặt lão.

Lão Trương nhìn đồng tiền vàng trên mâm, mắt cũng đã tròn xoe.

“Đây là ý tứ gì đây ?” Lão hỏi thiếu niên đó, “Những đồng tiền này là người sai người đem cho ta ?”

- Đồng tiền ? Đồng tiền nào ? Đồng tiền đến từ đâu ? Ta cả một đồng tiền cũng không thấy.

“Người thấy cái gì ?” Trương lão đầu nháy mắt liên hồi nhìn gã thiếu niên đang giả điên đó, “Người không thấy đồng tiền thì thấy gì ?”

“Ta chỉ thấy bánh bao”. Gã thiếu niên đáp: “Chỉ tiếc bánh bao của lão cứu được sinh mệnh ta, bánh bao ta trả cho lão lại không ăn được”.

- Ta minh bạch ý của người rồi.

Lão Trương lần này thật sự thở dài một hơi.

“Người muốn đền ơn ta, người trước đây có nói qua thế nào cũng đền ơn ta gấp trăm gấp ngàn lần”. Lão Trương thốt: “Lúc đó ta tin rằng người không bao giờ có thể làm được vậy, nhưng ta hiện tại lại có điểm không tin”.

- Vì sao ?

- Vì ta không có cách nào tin được --- một tiểu hài tử như người, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi như vậy, lại trở thành dạng “đại bút đại tài” như vậy.

Thiếu niên anh tuấn đó lại ngồi phịch xuống ghế thoải mái, ánh kim vàng chói chiếu rọi, trên mặt hần đột nhiên lộ xuất một nụ cười thần bí phi thường.

“Lão không tin ?” Hần thốt: “Thành thật nói cho lão biết, không những lão không tin, kỳ thật chính ta cũng không tin”.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn thời gian của Trương lão đầu đột nhiên lộ xuất một biểu tình thần bí, cười hề hề, cố ý hạ giọng:

- Nghe nói trong giang hồ gần đây xuất hiện một tên độc hành đại đạo, võ nghệ cao cường, lá gan cực lớn, cả tiền trong ngân khố đại nội cũng dám lấy.

- Ô.

- Người không nghe nói đến người này sao ?

- Không.

- Nhưng tính khí của gã xem chừng cũng giống người không ít, ta cũng biết người

từ nhỏ đã gan dạ phi thường.

Trương lão đầu nhìn hấn, đôi mắt già nua mù mờ dăng đầy vẻ khoái chí quỷ quyệt.

“Nếu quả ta là tên đại đạo bị quan phủ truy tầm, ta cũng nhất định lẩn trốn đến đây”. Trương lão đầu nói, “Lẩn trốn đến một địa phương gà không bay, chó không nháy, thỏ không đái như vậy, ai có thể tìm đến được chứ”.

Thiếu niên đó cũng cười:

- Đó quả thật không sai một chút.

Lúc tiểu cô nương đó xuất hiện, chính là lúc thiếu niên đó cười khả ái nhất.

Bằng vào lương tâm mà nói, sau khi nụ cười của thiếu niên hé nở, thật sự có chút hư hoại, đặc biệt là lúc hấn nhìn thấy tiểu cô nương.

Nàng đang giận dữ.

Nàng tuy không cỡi ngựa, trong tay lại giơ một cái roi ngựa, chùng như căn bản vốn không dùng để quất ngựa, mà là dùng để lôi người.

Nàng dùng cái roi ngựa chỉ vào mũi thiếu niên, hỏi Trương lão đầu:

- Tên này là ai ?

Trương lão đầu chưa mở miệng, thiếu niên đã đáp trước:

- Người đó là ai, thiên hạ chỉ sợ không có ai rõ bằng ta.

Hấn dùng hai ngón tay nắm ngọn roi, còn dùng ngọn roi chỉ vào mũi mình:

- Ta họ Lý, ta tên là Lý Hoại.

“Người tên là Hoại ?” Tiểu cô nương xem chùng nhin không nổi, muốn cười to, “Người cũng tự biết người hư xấu ?”

“Người tên gọi Lý Hoại, tịnh không nhất định là người xấu”. Lý Hoại nghiêm túc thốt.

Tiểu cô nương càng ra vẻ hiếu kỳ:

- Tên người thật sự là Lý Hoại ?

“Thật, đương nhiên là thật”. Thiếu niên đáp, “Ta còn có cái tên khác có tới bốn chữ”.

“Tên bốn chữ ?” Hai mắt của tiểu cô nương giật mình nhìn Lý Hoại, “cái tên bốn chữ đó của người gọi là gì ?”

- Gọi là Lý Hoại Tử Liễu.

Tiểu cô nương mỉm cười:

- Lý Hoại, người quả thật là hư chết queo.

Nàng cười rất khả ái, vô cùng khả ái.

Nếu quả nụ cười của Lý Hoại là nụ cười khả ái nhất của giới đàn ông con trai, nụ cười đó của tiểu cô nương có thể tính là nụ cười khả ái nhất của đám đàn bà con gái.

Lý Hoại si đại nhìn nàng, xem chừng bộ dạng đã có chút thất hồn lạc phách.

Ngay lúc đó, ngọn roi trong tay tiểu cô nương đó đột nhiên lắc một cái, giống như một con rắn uốn trườn, quấn vào cổ Lý Hoại.

Bàn tay kia của nàng đã tát "bốp bốp" trên mặt Lý Hoại hai chưởng, bên dưới còn ngáng quét chân hắn.

Vì vậy đại thiếu gia của nhà họ Lý mới phát tài hồi nãy, giống hệt như một con gấu chó, bốn cẳng chống lên trời, ngã ngựa trên đạo lộ cát bụi mù trời, miệng còn bị người ta trám đầy bánh bao.

Trương lão đầu nhìn khuôn mặt Lý Hoại dơ dáy dính đầy cát đất cười lớn.

"Người không phải là gã độc hành đại đạo đó". Lão Trương cười há miệng toang hoác, "Trên trời dưới đất không có gã độc hành đại đạo nào bị tiểu cô nương tùy tiện đánh chống cẳng ngã ngựa như người".

- Tiểu cô nương này quá hung hãn, ta còn chưa mắc nợ ả, chưa chọc ghẹo ả, ả vì sao lại phải đối xử như vậy với ta ?

- Ai nói người chưa chọc ghẹo nàng ?

"Bộ người đã quên nàng là ai sao ?" Trương lão đầu lại há miệng cười ha hả, "Bộ người quên hồi người còn nhỏ hay kiếm cơ hội lọc lừa trét bùn trên mặt một cô bé thường mặc áo hoa sao ?"

Lý Hoại giật mình hoảng sợ:

- Có phải ả là Khả Khả ?

- Là nàng.

Lý Hoại cười khổ:

- Nghĩ không ra nàng còn hận ta.

Trương lão đầu cười rất khoái trá:

- Người đương nhiên nghĩ không ra nàng đã biến thành một thiếu nữ đẹp dễ hấp dẫn như hiện tại.

- o O o -